

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 50.

Vydána dne 28. července 1927.

Obsah: (111. – 113.) 111. Zákon proti nekalé soutěži. — 112. Zákon, kterým se zavádí průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou. — 113. Zákon, jímž se prodlužuje a rozšiřuje platnost zákona ze dne 17. března 1925, čís. 58 Sb. z. a n., o celních slevách pro dovoz strojů a přístrojů.

111.

Zákon ze dne 15. července 1927 proti nekalé soutěži.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

HLAVA I.

OCHRANA SOUKROMOPRÁVNÍ.

Oddíl I.

Jednání nekalé soutěže.

1. Jednání proti dobrým mravům soutěže vůbec.

§ 1.

Kdo dostane se v hospodářském styku v rozpor s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým poškoditi soutěžitele, může býti žalován, aby se zdržel takového jednání a odstranil závadný stav jím způsobený; věděl-li pak nebo musil-li věděti, že jednání jeho jest způsobilé poškoditi soutěžitele, též, aby nahradil škodu tím způsobenou.

2. Nekalá reklama.

§ 2.

(1) Kdo veřejně učiní nebo rozšiřuje o poměrech vlastního nebo cizího podniku údaje, které jsou způsobilé oklamati a zjednati tím podniku tomu na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži, může býti žalován, aby se zdržel těchto údajů a odstranil závadný stav.

(2) Náleží sem zejména údaje o jakosti a množství zboží nebo výkonu, o pramenech nákupních, místech a poměrech odbytových,

poměrech majetkových a úvěrových, o způsobu výroby nebo stanovení cen zboží nebo výkonů, o výrobních nebo obchodních metodách, o vyznamenáních nebo oprávněních, osobních poměrech, trvání neb rozsahu podniku, o podnětu, příčině nebo účelu prodeje nebo výkonu nebo o stavu zásob. Údajem rozumí se i vyobrazení nebo jakékoli zařízení, které má slovní, písemný nebo tištěný údaj nahraditi a je k tomu způsobilé.

(3) Při posuzování, zdali údaj je způsobilý oklamati, dlužno přihlížeti i k dodatkům (na př. „druh“, „typ“, „způsob“ a pod.), výpustkám, zkratkám jakož i k zevnější úpravě. Způsobilé oklamati mohou býti i údaje správné, hledíce k jejich zvláštní úpravě.

(4) Veřejně byl učiněn údaj i tehdy, stal-li se ve sděleních pro větší okruh osob, zejména v nápisech na zboží nebo jeho obalech, ve vyhláškách, obchodních oběžnících, cenících a tiskopisech.

(5) Věděl-li jednající nebo musil-li věděti, že údaje jeho jsou způsobilé oklamati a zjednati tím soutěžiteli na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži, může býti žalován i o náhradu škody.

(6) O údajích nesoucích se k původu zboží platí ustanovení o nesprávném označování původu zboží (§§ 4–9).

§ 3.

(1) Byly-li údaje uvedené v § 2 uveřejněny v rozšiřovaném tiskopise, mohou býti žalováni o náhradu škody ti, kdož spolupůsobili při redakci, vydání, tisku nebo při obvyklém rozšiřování tiskopisu, jedině tehdy, věděli-li, že údaje jsou způsobilé oklamati a zjednati tím soutěžiteli přednost na úkor jiných soutěžitelů.

(2) Je-li z obsahu nebo ze způsobu uveřejnění patrné, že uveřejnění stalo se za úplatu, může býti žalován za podmínek § 2, odst. 5, o náhradu škody jediné původce. Původcem jest, kdo proto, aby zpráva byla tiskem uveřejněna, zprávu sepsal nebo v tom obsahu, jak byla uveřejněna, ji objednal nebo dal informaci v takové zprávě použitou, pokud zpráva souhlasí s informací.

(3) Těchto předpisů jest přiměřeně použití na údaje rozšiřované světelnou nebo zvukovou reklamou.

3. Nesprávné označování původu zboží.

§ 4.

(1) Nesprávným označením původu zboží (§ 2, odst. 6) jest rozuměti každé označení, které je způsobilé vzbuditi v obchodním styku nesprávnou domněnku, že zboží, o něž jde, bylo vyrobeno v určitém místě, v určitém územním obvodu nebo v území určitého státu.

(2) Nerozhoduje, je-li nesprávné označení na zboží samém nebo na bezprostřední úpravě jeho nebo na obalech nebo nádobách, nebo bylo-li ho použito v oznámeních, nápisech, vyhláškách, obchodních oběžnících, cenících, v účtech, průvodních listinách atd. Stejně nerozhoduje, činí-li se nesprávné označení přímo nebo nepřímo, slovem nebo vyobrazením.

§ 5.

Za nesprávné označení původu je pokládati i takové, jež je provázeno označením pravého původu nebo výrazem „druh“, „typ“, „způsob“ nebo jakýmkoli jiným podobným výrazem, je-li označení přes tyto dodatky způsobilé vzbuditi domněnku v § 4 uvedenou.

§ 6.

(1) Nesprávným označením nejsou údaje (názvy), které podle obchodního obyčeje zúčastněných kruhů nemají již výhradního významu označení původu, stavše se všeobecně obvyklými k označování druhu nebo jakosti určitého zboží, leda že by k údajům (názvům) takovým byl připojen dodatek, který (jako „pravý“, „přirozený“, „skutečný“, „původní“) jest s to, aby obnovil původní význam jejich.

(2) Názvy produktů z vinné révy, názvy piva, minerálních vod a jejich produktů, označující místní, obvodový nebo státní původ těchto druhů zboží, nepokládají se nikdy za

označení druhu nebo jakosti. Tento předpis se nevztahuje na odrůdová označení vína, nebude-li pro určité odrůdy vládním nařízením jinak stanoveno.

(3) Vládním nařízením může býti zásada uvedená v odst. 2 vyslovena i v příčině názvů jiného zboží.

(4) Seznam údajů (názvů) v odst. 1 uvedených povede ministerstvo obchodu. Bližší předpisy o tom budou vydány vládním nařízením.

§ 7.

(1) Vládním nařízením mohou býti vydány předpisy o označování původu zboží vyrobeného v určitých okrscích (okrsková pojmenování).

(2) Nařízení bude zejména obsahovati:

a) přesný název a podrobné ohraničení okrsku,

b) podmínky a způsob označení původu,

c) předpisy o kontrole a zabezpečení ochrany okrskového pojmenování, zejména zákaz vývozu, dovozu i ukládání zboží nesprávně označeného.

(3) Okrsková pojmenování cizozemská mohou býti předmětem nařízení, chrání-li dotýčný cizí stát okrsková pojmenování československá.

§ 8.

(1) Kdo nesprávně označí původ zboží, může býti žalován, aby se zdržel tohoto označování a odstranil závadný stav, věděl-li pak nebo musil-li věděti o nesprávnosti označení, též, aby nahradil škodu.

(2) Za nesprávné označení podle tohoto předpisu pokládati je také jednání proti příkazům nebo zákazům určitého označení zboží, obsaženým v nařízeních vydaných na základě §§ 6 a 7.

(3) Ustanovení § 3 je přiměřeně použití.

§ 9.

Pro nesprávné označování původu zboží může býti nastupováno i proti prodávací, který, označuje-li zboží, jímž obchoduje, svým jménem nebo svojí adresou, nepřipojí zřetelným písmem údaj, ve kterém státním území, obvodu nebo místě bylo zboží vyrobeno, pokud toto opominutí jest způsobilé vzbuditi v obchodním styku nesprávnou domněnku v § 4 uvedenou.

4. Z l e h č o v á n í.

§ 10.

(1) Kdo za účelem soutěže učiní nebo rozšiřuje o poměrech podniku údaje (§ 2, odst. 2) způsobilé poškodit podnik, může být, pokud nedokáže jejich pravdivost, žalován, aby se zdržel těchto údajů i jejich rozšiřování, odstranil závadný stav a nahradil škodu z toho vzniklou. Též může být žalován, aby na své útraty v jednom nebo v několika časopisech, jež soud určí, uveřejnil odvolání zlehčení.

(2) Stejným způsobem může být nastupováno proti tomu, kdo za účelem soutěže, nejasa zvláštní okolností nucen, učiní údaje pravdivé u vědomí, že mohou podnik ve značné míře ohrozit.

(3) Žaloby podle těchto ustanovení nemají místa při vyžádaných důvěrných sděleních, dějí-li se bezplatně, leč že žalobce dokáže, že sdělení ta byla vědomě nepravdivá.

(4) Ustanovení § 3 jest přiměřeně použito.

5. Z n e u ž í v á n í p o d n i k o v ý c h z n a č e k a z e v n ě j š í c h z a ř í z e n í p o d n i k u.

§ 11.

(1) Kdo užije jména, firmy nebo zvláštního označení podniku nebo závodu způsobem takovým, že může z toho vzejít ve styku zákaznickém záměna se jménem, firmou nebo zvláštním označením podniku nebo závodu, užíváním po právu již jiným soutěžitelem, může být žalován, aby se zdržel takového užívání a odstranil závadný stav.

(2) Rozsudkem může být k návrhu žalobce žalovanému uloženo, aby učinil v zákaznickém styku při svém jménu, firmě nebo zvláštním označení podniku nebo závodu změnu rozeznatelnost zabezpečující, jde-li pak o užívání firmy jiné než osobní nebo zvláštního označení podniku nebo závodu, po případě také, aby zvolil jinou firmu nebo označení.

(3) Předchozích ustanovení o zvláštním označení podniku nebo závodu jest přiměřeně použito na zvláštní zevnější zařízení podniku nebo závodu, která v zákaznických kruzích platí za příznačná pro určitý jiný podnik nebo závod (jako na úpravu zboží nebo jeho označení, úpravu obalů, tiskopisů, katalogů, reklamních prostředků).

(4) Věděl-li jednající nebo musil-li vědět, že používání jména, firmy nebo zvláštního označení podniku nebo závodu nebo zevnějších

zařízení je způsobilé přivodit záměnu, může být žalován i o náhradu škody.

(5) Ustanovení § 3 jest přiměřeně použito.

6. P o d p l á c e n í.

§ 12.

(1) Kdo v hospodářském styku osobě ve službách nebo v příkazu podniku činné přímo nebo nepřímo nabídne, slíbí nebo poskytne dar či jiný prospěch k tomu cíli, aby jejím nekalým postupem docílil pro sebe nebo pro jiného přednosti při soutěži na úkor jiných soutěžitelů, může být žalován, aby se zdržel tohoto jednání a nahradil škodu.

(2) Totéž platí o osobě ve službách nebo v příkazu podniku činné, která v hospodářském styku přímo nebo nepřímo žádá, přijme nebo slíbí si dá dar či jiný prospěch za tím účelem, aby nekalým postupem zjednala někomu přednost při soutěži na úkor jiných soutěžitelů.

7. P o r u š o v á n í a v y u ž í v á n í o b c h o d n í c h a v ý r o b n í c h t a j e m s t v í.

§ 13.

(1) Kdo jako zaměstnanec nebo učeň za trvání zaměstnaneckého nebo učňovského poměru jiné osobě neoprávněně sdělí nebo učiní přístupným obchodní nebo výrobní tajemství, jež mu v důsledku jeho poměru v podniku buď bylo svěřeno nebo stalo se jinak přístupným a jehož může být použito za účelem soutěže, může být žalován, aby se zdržel takového jednání.

(2) Stejnou žalobou může být nastupováno proti tomu, kdo neoprávněně za účelem soutěže jinému sdělí nebo ve vlastním nebo cizím podniku užije obchodního nebo výrobního tajemství, jehož znalosti nabyt:

a) vlastním nebo cizím jednáním přičícím se zákonu nebo dobrým mravům, zejména vlastní nebo cizí výzvědou, nebo

b) jako tajemství jemu zvláště svěřeného, zejména z technických předloh a návodů, z výkresů, modelů, šablon, stříhů, receptů, štočků, vzorků a vzorkovnic, ze seznamu zákazníků a pramenů nákupních, nebo

c) u výkonu funkce, k níž byl soudem nebo veřejným orgánem povolán.

(3) Tyto předpisy se nevztahují na používání znalostí a zručností, kterých zaměstnanec nebo učeň nabyt v pravidelném po-

stupu své činnosti s vůlí zaměstnavatele v jeho podniku konané.

(4) Věděl-li jednatel nebo musil-li vědět, že tajemství může být použito za účelem soutěže, může být žalován i o náhradu škody.

8. Nekalá soutěž osob pomocných a používání její soutěžitelem.

§ 14.

(1) Zaměstnanec (vyjma domácího dělníka), zmocněnec, jednatel nebo cestující přijatý výlučně pro určitý podnik, který bez svolení majitele podniku je výdělečně činný v soutěži i pro jiného soutěžitele, může být žalován, aby se zdržel takového jednání.

(2) Věděl-li jednatel nebo musil-li vědět, že touto činností poškozuje podnik, pro nějž byl přijat, může být žalován i o náhradu škody.

(3) Stejně může být žalován i soutěžitel, který služeb takového zaměstnance, zmocněnce, jednatele nebo cestujícího vědomě použije, aby od toho upustil. Věděl-li zaměstnavatel nebo musil-li vědět, že osoba, jejíž služby takto použil, svojí nedovolenou činností poškozuje podnik, do jehož služeb byla přijata, může být žalován i o náhradu škody.

Oddíl II.

Společná ustanovení o ochraně soukromoprávní.

1. Oprávnění k žalobě zdržovací a odstraňovací.

§ 15.

(1) Žalobu o zdržení se (žalobu zdržovací) a o odstranění závadného stavu (žalobu odstraňovací) může v případech §§ 1, 2, 8 a 12 podat každý soutěžitel jakož i každá korporace podle stanov povoláná hájiti hospodářské zájmy soutěžitelů činem dotčené, leč by byla v témže případě konala smířčí řízení podle § 49.

(2) V případech §§ 10, 11, 13 a 14 oprávněn jest k těmto žalobám jen ten soutěžitel, jehož se čin bezprostředně dotýká.

(3) Další žaloby zdržovací a odstraňovací proti téže osobě pro totéž jednání nekalé soutěže nejsou přípustny, jakmile byla věc u příslušného soudu zahájena nebo pravoplatně rozhodnuta.

2. Obsah nároku na náhradu škody.

§ 16.

(1) Slova v zákoně použitá „musil vědět“ značí nevědomost zaviněnou hrubou nedbalostí.

(2) Škodou podle tohoto zákona jest rozuměti též ušlý zisk.

(3) O tom, zdali škoda vznikla a o její výši může soud rozhodnouti podle volného uvážení, oceňuje pečlivě všechny okolnosti.

(4) Kromě náhrady může soud podle okolností přiknouti žalobci na jeho návrh též přiměřené odškodné za utrpěné příkoří a jiné osobní újmy.

(5) Je-li několik osob povinno k náhradě škody podle ustanovení tohoto zákona, ručí rukou společnou a nerozdílnou.

3. Zvláštní ustanovení o ručení za činy třetích osob v provozování podniku.

§ 17.

V případech §§ 1, 2, 8, 10, 11, 12, odst. 1 a 13, odst. 2, může být žalován majitel podniku o zdržení se a o odstranění závadného stavu i tehdy, byl-li čin vykonán v provozování jeho podniku jinou osobou. Za škodu ručí tu však jen, bylo-li mu závadné jednání známo nebo musilo-li mu být známo.

4. Uveřejnění rozsudku.

§ 18.

V rozsudku, s výjimkou případu § 13, může být straně zvítězivší přiznáno oprávnění uveřejniti pravoplatný rozsudek do určité lhůty na útraty strany podlehlé (§ 40).

5. Trest pro svévoli.

§ 19.

Shledá-li soud, že strana podlehlá vedla rozepři patrně svévolně, může ji odsouditi k návrhu strany zvítězivší nebo z moci úřední k přiměřenému trestu pro svévoli do výše 50.000 Kč, pro případ nedobytnosti k vazbě, jejíž trvání určí podle volného uvážení, ne však výše než jeden měsíc.

6. Odškodné za patrně svévolné vedení rozepře.

§ 20.

(1) Jestliže soud shledá, že strana podlehlá vedla rozepři patrně svévolně, může ji k ná-

vrhu strany zvítězivší odsouditi, aby zapravila přiměřené odškodné.

(2) Jednáním o tomto návrhu nesmí býti zdrženo rozhodnutí ve věci hlavní.

(3) Při stanovení výše odškodného postupuje soud podle příslušných předpisů civilního řádu soudního.

7. Příslušnost soudní.

a) věcná.

§ 21.

Civilní spory podle tohoto zákona sluší rozhodovati výlučně sborovým soudům I. stolice.

b) místní.

§ 22.

(1) Pro žaloby podané na základě tohoto zákona proti osobám, jichž podnik nalézá se v tuzemsku nebo které jsou žalovány vzhledem ke své činnosti u určitého podniku v tuzemsku, je výlučně příslušným soud, v jehož obvodu jest tento podnik, má-li však podnik více závodů, soud onoho závodu, na nějž se jednání výlučně vztahuje, jinak soud hlavního závodu. Pro žaloby proti osobám, které nemají v tuzemsku podniku, je výlučně příslušným soud, v jehož obvodu má žalovaný své bydliště, nemá-li však v tuzemsku bydliště, soud místa, kde se v tuzemsku zdržuje, nebo není-li toto známo, soud, v jehož obvodu byl skutek proveden.

(2) Společníci v rozepři, pro které jest na základě ustanovení odst. 1 založeno výlučné sudiště u rozličných soudů, mohou — jsou-li tu jinak podmínky civilního soudního řádu — býti žalováni před každým z těchto soudů.

(3) Byl-li skutek tomuto zákonu se přičítací spáchán obsahem spisů nebo tiskopisů zaslanych z místa ležícího mimo obvod působnosti tohoto zákona, považuje se za místo provedení skutku ono místo v tuzemsku, kam spis nebo tiskopis byl zaslán nebo kde byl podán nebo rozšiřován.

8. Promlčení nároků.

§ 23.

(1) Nároky soukromoprávní podle tohoto zákona se promlčují:

a) v šesti měsících ode dne, kterého se oprávněný dověděl o činu — pokud se týče o škodě — a osobě zavázaného;

b) bez ohledu na tuto vědomost ve třech letech ode dne, kdy se stal čin k žalobě opravňující.

(2) Pokud trvá podnikové zařízení, odporující ustanovením tohoto zákona a neuplynula obecná lhůta promlčení, zůstává zachován nárok zdržovací a odstraňovací.

9. Zákaz nedovolených sdělování v tiskopisech.

§ 24.

Jestliže oznámení nebo sdělení, ve příčině kterého jest tu exekuční titul na zdržení se podle §§ 2, 8, 10 a 11, jest uveřejněno v tiskopise, kterým nemůže dlužník nakládati, může procesní soud na návrh oprávněného vydati příkaz majiteli podniku tiskopis vydávajícího nebo rozšiřujícího (vydavatelé nebo majitelé časopisu), aby upustil od dalšího uveřejňování oznámení nebo sdělení v číslech, vydáních nebo nákladech tiskopisu, které následují po doručení příkazu, nebo obsahuje-li tiskopis výhradně ono oznámení nebo sdělení, zastavil jeho další rozšiřování. Náklady vydání tohoto příkazu nese navrhovatel; právoplatný příkaz jest proti majiteli podniku tiskopis vydávajícího nebo rozšiřujícího exekucí vykonatelný.

HLAVA II.

OCHRANA TRETNÍ.

Oddíl I.

Přestupky a přečiny nekalé soutěže.

1. Přestupek nekalé reklamy.

§ 25.

Přestupku nekalé reklamy se dopouští, kdo v úmyslu oklamati a zjednati vlastního nebo cizímu podniku na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži učiní nebo rozšiřuje veřejně o poměrech podniku toho údaje, o nichž ví, že jsou nepravdivé a k oklamání způsobivé (§ 2, odst. 2, 3, 4).

2. Přestupek nesprávného označování původu zboží.

§ 26.

Přestupku nesprávného označování původu zboží se dopouští, kdo v úmyslu oklamati nesprávně označí původ zboží (§§ 8 a 9).

3. Přečin zlehčování.

§ 27.

Přečinu zlehčování se dopouští, kdo za účelem soutěže učiní nebo rozšiřuje o poměrech podniku údaje (§ 2, odst. 2), o nichž ví, že jsou nepravdivé a způsobílé poškodit tento podnik.

§ 28.

Byly-li údaje uvedené v § 27 uveřejněny v rozšiřovaném tiskopise, nejsou osoby podle tiskových zákonů odpovědné povinný zkoumatí pravdivost údajů.

4. Přečin zneužívání podnikových značek a zevnějších zařízení podniku.

§ 29.

(1) Přečinu se dopouští, kdo v úmyslu, aby tím ve styku zákaznickém přivodil záměnu se jménem, firmou nebo zvláštním označením podniku nebo závodu, užívaným po právu již jiným soutěžitelem, užije jména, firmy nebo zvláštního označení podniku nebo závodu způsobem, který je s to, aby záměnu takovou přivodil.

(2) Stejného přečinu se dopouští, kdo v úmyslu a způsobem v odst. 1 uvedeným užije zvláštních zevnějších zařízení podniku nebo závodu, která v zákaznických kruzích platí za příznačná pro určitý jiný podnik nebo závod (§ 11, odst. 3).

5. Přečin podplácení.

§ 30.

(1) Přečinu podplácení se dopouští, kdo v hospodářském styku osobě ve službách nebo v příkazu podniku činné přímo nebo nepřímo nabídne, slíbí nebo poskytne dar či jiný prospěch k tomu cíli, aby jejím nekalým postupem docílil pro sebe nebo pro jiného přednosti při soutěži na úkor jiných soutěžitelů.

(2) Stejného přečinu se dopouští osoba ve službách nebo v příkazu podniku činná, která v hospodářském styku přímo nebo nepřímo žádá, přijme nebo slíbí si dá dar či jiný prospěch za tím účelem, aby nekalým postupem zjednala někomu přednost při soutěži na úkor jiných soutěžitelů.

(3) Prospěch majetkový, jenž byl přijat, nebo jeho hodnota propadá ve prospěch státu.

6. Přečin porušování a využívání obchodních a výrobních tajemství.

§ 31.

(1) Přečinu se dopouští, kdo jako zaměstnanec nebo učen za trvání zaměstnaneckého nebo učňovského poměru jiné osobě neoprávněně sdělí nebo učiní přístupným obchodní nebo výrobní tajemství, jež mu v důsledku jeho poměru v podniku buď bylo svěřeno nebo stalo se jinak přístupným a o němž ví, že ho může být použito za účelem soutěže.

(2) Stejného přečinu se dopouští ten, kdo neoprávněně za účelem soutěže jinému sdělí nebo ve vlastním nebo cizím podniku užije obchodního nebo výrobního tajemství, o němž ví, že ho může být použito za účelem soutěže a jehož znalosti nabyt:

a) vlastním nebo cizím jednáním přičicím se zákonu nebo dobrým mravům, zejména vlastní nebo cizí výzvědou, nebo

b) jako tajemství jemu zvláště svěřeného, zejména z technických předloh a návodů, z výkresů, modelů, šablon, stříhů, receptů, šloček, vzorků a vzorkovnic, ze seznamu zákazníků a pramenů nákupních, nebo

c) u výkonu funkce, k níž byl soudem nebo veřejným orgánem povolán.

(3) Ustanovení § 13, odst. 3, platí i tu.

7. Přestupek nekalé soutěže osob pomocných a používání její soutěžitelem.

§ 32.

(1) Přestupku se dopouští zaměstnanec (§ 14), zmocněnec, jednatel nebo cestující, přijatý výlučně pro určitý podnik, který u vědomí, že jest to na škodu tohoto podniku, je bez svolení majitele podniku výdělečně činný v soutěži i pro jiného soutěžitele.

(2) Téhož přestupku dopouští se soutěžitel, jenž u vědomí, že je to na škodu jiného soutěžícího podniku, použije služeb takové osoby (odst. 1), o níž ví, že byla výlučně přijata pro tento jiný podnik.

8. Přestupek nebránění trestnému činu.

§ 33.

Přestupku — není-li tu jiného trestného činu — dopouští se zaměstnavatel nebo

správce podniku, který věda, že zaměstnanec nebo zmocněnec dopouští se ve prospěch podniku některého z trestných činů v této hlavě uvedených, provedení jeho úmyslně, ač může tak učiniti, nezabrání.

Oddíl II.

Společná ustanovení trestní.

1. Oprávnění k soukromé obžalobě.

§ 34.

(1) Trestné činy v oddílu I hlavy II uvedené stíhají se na soukromou (hlavní) obžalobu a náleží trestní řízení výlučně občanským trestním soudům a to pro přečiny sborovým soudům I. stolice, pro přestupky okresním soudům, i když byly spáchány tiskem.

(2) Obžalobu jest podati do šesti týdnů ode dne, kdy oprávněný se dověděl o trestném činu a osobě pachatelově, jinak žalobní právo zaniká.

(3) Obžalobu může podati:

a) pro přestupek podle §§ 25, 26 a přečin podle § 30 každý soutěžitel, jakož i každá korporace, podle stanov povoláná hájiti hospodářské zájmy soutěžitelů činem dotčené, leč by byla v témže případě konala smírčí řízení podle § 49;

b) pro přečiny podle §§ 27, 29 a 31 a přestupek podle § 32 jen ten, jehož se trestný čin bezprostředně dotýká;

c) pro přestupek podle § 33 ten, kdo je podle zásad pod a) a b) uvedených oprávněn podati obžalobu proti zaměstnanci nebo zmocněnci.

2. Prozatímní (zajišťovací) opatření.

§ 35.

(1) Již za trestního řízení může soud na návrh soukromého žalobce zaříditi, čeho třeba k tomu konci, aby byl zajištěn výkon výroku podle § 36, odst. 1. Zejména může soud naříditi celním úřadům, aby závadné zboží při dovozu nebo vývozu až na další poukaz zadržely a z dopravy vyloučily.

(2) Při zboží podléhajícím rychlé zkáze učiní soud vhodné opatření, aby se škodě zabránilo.

(3) O návrhu rozhodne trestní soud ihned vylučna pokud možno strany. Může však učiniti takové opatření odvislým od toho, složí-li žalobce přiměřenou jistotu jakož i zálohu na útraty tohoto opatření.

(4) Soud může prozatímní (zajišťovací) opatření zrušiti nebo obmeziti, uzná-li toho potřeby; soud tak učiní, poskytne-li obviněný přiměřenou jistotu.

(5) Na tato rozhodnutí soudu lze si stěžovati do tří dnů. O stížnosti, již může býti přiznán odkladací účinek, rozhodne nadřízený soud.

3. Odstranění závadných označení a jich propadnutí; veřejné odvolání zlehčení.

§ 36.

(1) K návrhu soukromého žalobce vysloví soud v odsuzujícím rozsudku, že údaj (§§ 25, 26), podnikovou značku nebo zevnější zařízení podniku (§ 29) jest odstraniti nebo přiměřeně doplniti nebo není-li to možno, že propadají zboží, obaly, nádoby, oznámení, nápisy, vyhlášky, zařízení atd., pokud odsouzený může jimi nakládati.

(2) Totéž může soud k návrhu soukromého žalobce vysloviti v osvobozujícím rozsudku, pokud objektivně je dána skutková podstata přestupku podle § 25 nebo přečinu podle § 29.

(3) V případě § 27 může býti k návrhu soukromého žalobce žalovanému uloženo, aby na své útraty v jednom nebo v několika časopisech, jež soud určí, uveřejnil odvolání zlehčení (§ 40).

4. Výměra trestu.

§ 37.

(1) Přečiny v §§ 27, 29, 30 a 31 uvedené trestají se vězením od čtrnácti dnů do šesti měsíců nebo peněžitým trestem od dvou set do padesáti tisíc Kč anebo obojím tímto trestem.

(2) Přestupky v §§ 25, 26, 32 a 33 uvedené trestají se peněžitým trestem od padesáti do deseti tisíc Kč nebo vězením (uzamčením) od tří dnů do jednoho měsíce.

(3) Doba náhradního trestu za nedobytný trest peněžitý budiž stanovena podle zavinění a nesmí převyšovati ani sama ani dohromady s trestem na svobodě meze jeho zákonné sazby.

(4) Pokus přečinu je trestný.

5. Kdy není jednání zaměstnanců trestné.

§ 38.

Zaměstnanec, který se ve prospěch podniku dopustil trestného činu podle tohoto zákona, není trestný, prokáže-li se, že mu hrozilo propuštění ze služby nebo citelné hmotné poškození, kdyby nebyl čin spáchal.

6. Náhrada škody a odškodné.

§ 39.

V odsuzujícím rozsudku může soud soukromému žalobci k jeho návrhu přiznati náhradu škody (§ 16, odst. 2 a 3), jakož i přiměřené odškodné za utrpěné příkoří a jiné osobní újmy.

7. Uveřejnění rozsudku.

§ 40.

(1) Soud může soukromému žalobci k jeho návrhu přiznati v rozsudku oprávnění uveřejniti odsuzující rozsudek na útraty odsouzeného v jednom nebo několika časopisech. Stejně oprávnění může soud přiznati obžalovanému k jeho návrhu, byl-li obžaloby zproštěn, při čemž útraty uveřejnění nese žalobce.

(2) Časopisy, v nichž se má uveřejnění státi, nejvyšší výměru útrat uveřejnění, jakož i ostatní podmínky uveřejnění a jeho lhůtu určí soud.

(3) Zpravidla uveřejnění jest rozsudek bez důvodů, podle okolností může však soud povolit, aby uveřejněny byly i důvody rozsudku zcela nebo z části.

(4) Z rozhodnutí o uveřejnění rozsudku a rozsahu důvodů mohou obě strany podati odvolání. Dalšího opravného prostředku není.

HLAVA III.

USTANOVENÍ SPRÁVNÍ.

1. Předpisy o údajích počtu, míry a váhy nebo původu zboží.

§ 41.

(1) Vládním nařízením může býti stanoveno, že určité zboží smí býti v tuzemsku po živnostensku vůbec nebo jen v drobném prodeji prodáváno nebo na prodej chováno jenom v předepsaných jednotkách podle počtu, míry, váhy nebo jen, je-li opatřeno buď samo nebo

na své úpravě (obalech, nádobách) údajem o počtu, míře, váze nebo původu, nebo jen, je-li opatřeno určitým obalem.

(2) Vládním nařízením může býti také stanoveno, aby určité zboží nebo jeho úprava (obaly, nádoby) byly opatřeny i údajem o jméně, firmě nebo bydlišti (sídle) výrobce nebo prodáváče.

2. Předpisy o zboží z konkursní podstaty, exekuční dražby a výprodeje.

§ 42.

(1) Nabízí-li se veřejně (§ 2, odst. 4) k prodeji zboží, které pochází z konkursní podstaty, ale k podstatě její již nepatří, zakazuje se jakkoliv na to poukazovati, že jde o zboží z konkursní podstaty.

(2) Totéž platí o zboží, jež pochází z exekuční dražby nebo z výprodeje.

3. Lavinové obchody.

§ 43.

(1) Zakázáno jest ve styku hospodářském získavati odbytu smlouvami, jimiž se zákazník přislíbujví výhodné dodání zboží nebo provedení výkonu pod podmínkou, že na základě odevzdaných mu poukazek nebo podobných zařízení přivede druhé straně nebo jiné osobě další odběratele, kteří by vstoupili s ní do stejného smluvního poměru (lavinové obchody). Rovněž jest zakázáno míti účast v tomto smluvním poměru jako odběratel nebo rozšiřovatel poukazek nebo podobných zařízení.

(2) Smlouvy tohoto druhu, které byly uzavřeny mezi podnikatelem a zákazníkem nebo mezi tímto a osobou třetí, jsou neplatny.

(3) Odběratel může požadovati zpět, co dal, vzdá-li se dodání zboží nebo provedení výkonu nebo vrátí-li zboží již přijaté.

4. Jednání premiová.

§ 44.

Zakazují se opatření k poškození soutěžitelů způsobilá, při nichž má se kupci zboží nebo odběrateli nějakého výkonu dostati zvláštní odměny (prémie) závislé výhradně na výsledku slosování nebo na jinaké náhodě (jednání premiová).

5. Trest.

§ 45.

(1) Přestupky §§ 42, 43, 44 a přestupky nařízení vydaných na základě §§ 7 a 41 trestají se politickým úřadem (administrativní policejní vrchností) I. stolice pokutou od 50 do 10.000 Kč nebo vězením (uzamčením) až do jednoho měsíce, pokud čin není trestný soudem. V případě nedobytnosti pokuty vyměří se přiměřený náhradní trest vězení (uzamčení) v nejvyšší míře jednoho měsíce.

(2) Proti nálezu lze podat u úřadu I. stolice do 15 dnů, počínajíc dnem následujícím po doručení nálezu, odvolání k politickému úřadu (administrativní policejní vrchnosti) II. stolice, který rozhodne o něm s konečnou platností.

HLAVA IV.

USTANOVENÍ VŠEOBECNÁ.

1. Pojem soutěžitele, zboží a výroby podle tohoto zákona.

§ 46.

(1) Soutěžitelem rozumí se každý podnikatel, jenž vyrábí nebo prodává zboží téhož nebo podobného druhu nebo provádí výkony téhož nebo podobného druhu nebo vůbec je podnikově činným ve stejném nebo podobném oboru hospodářském.

(2) Zbožím rozumějí se také produkty zemědělské, lesní, hornické a prvotní výroby vůbec.

(3) Výrobou rozumí se také vypěstění.

2. Vyloučení veřejnosti.

§ 47.

Při ústním jednání (hlavním přelíčení) může být na návrh vyloučena veřejnost, bylo-li by veřejným projednáváním ohroženo obchodní nebo výrobní tajemství.

3. Společná ustanovení o peněžitých trestech, pokutách a výtěžcích za věci prohlášené propadlými.

§ 48.

Peněžitě tresty a pokuty podle tohoto zákona uložené, jakož i výtěžky za věci prohlášené propadlými, připadají státu.

4. Smírčí řízení.

§ 49.

(1) Vládním nařízením bude vydán seznam korporací, jež mohou předsevzítí smírčí řízení ve věcech nekalé soutěže.

(2) Kdo jest podle tohoto zákona oprávněn k žalobě, může požádati korporaci, příslušnou podle obdoby zásad § 22, aby zahájila smírčí řízení.

(3) Za svoje sprostředkování jsou korporace oprávněny požadovati od stran zvláštní poplatky, jehož výši určí ministerstvo obchodu v dohodě se zúčastněnými ministerstvy.

(4) Smír před korporací uzavřený má v příčině trestnosti pachatelovy týž procesuální význam jako výslovné prominutí trestného činu nebo ustoupení od obžaloby podle platného trestního práva.

(5) Orgány korporací k předsevzetí řízení oprávněné, jakož i bližší předpisy o řízení před těmito orgány stanoveny budou vládním nařízením.

§ 50.

(1) Vládním nařízením bude zřízen smírčí orgán povolaný pro smírčí řízení v případech nekalé soutěže ve věcech peněžních a bankovních a budou vydány bližší předpisy o složení tohoto orgánu a o řízení před ním.

(2) Jedná-li se o případy nekalé soutěže, týkající se přímo nebo nepřímo získávání vkladů, nelze uplatňovati nároky podle tohoto zákona cestou soudní, pokud případ nebyl vznesen na smírčí orgán.

(3) Byla-li v případech v předchozím odstavci uvedených podána soukromá obžaloba u trestního soudu, aniž byl podán průkaz o tom, že nedošlo ke smíru před smírčím orgánem, postoupí soud z úřední povinnosti obžalobu smírčímu orgánu, aby provedl smírčí řízení. Nedojde-li ke smíru, bude v řízení soudním na návrh soukromého žalobce pokračováno; k tomu cíli vrátí smírčí orgán soudu spisy.

(4) Lhůty i promlčení staví se v případech odst. 2 a 3 ode dne, kdy věc došla na smírčí orgán, až do dne, kdy bylo oprávněnému doručeno písemné osvědčení smírčího orgánu o tom, že ke smíru nedošlo.

(5) Ustanovení § 49, odst. 3 a 4, platí i pro smírčí orgán a smíry před ním uzavřené.

(6) Smírčí orgán může, jsou-li splněny podmínky civilního soudního řádu, vystupovati ve sporech vzniklých nekalou soutěží ve vě-

cech peněžních a bankovních též jako rozhodčí.

5. Slyšení korporací.

§ 51.

Nařízení v §§ 6, 7, 41, 49 a 50 zmíněná budou vydána, měněna nebo rušena po slyšení korporací, jimž přísluší po zákonu zastupování dotčených zájmů.

6. Poměr k cizině.

§ 52.

(1) Československým příslušníkům jsou co do ochrany poskytnuté tímto zákonem na roveň postaveni cizí příslušníci, kteří mají na území republiky Československé podnik nebo závod.

(2) Jinak může cizinec dovolávati se ochrany tohoto zákona — pokud tu není zvláštní úpravy státními smlouvami — jen za vzájemného poskytnutí ochrany se strany státu, jehož je příslušníkem, a to v podstatě shodné s ochranou tímto zákonem propůjčenou.

(3) Zda tato podmínka je splněna, vyhlásí ve Sbírce zákonů a nařízení ministr spravedlnosti po dohodě se zúčastněnými ministry. Není-li takovéto vyhlášky, jest rozhodným v tom směru prohlášení ministra spravedlnosti ve shodě se zúčastněnými ministry. Toto prohlášení má pro soudy účinek závazný. V případě pochybnosti třeba vyžádati si toto prohlášení z povinnosti úřední.

7. Poměr k jiným zákonům.

§ 53.

(1) Zrušují se: zákon ze dne 20. prosince 1923, č. 5 Sb. z. a n. z r. 1924 o označování původu zboží, zákon ze dne 12. prosince 1923, č. 3 Sb. z. a n. z r. 1924, o zákazu premiových obchodů s předměty denní potřeby a zák. čl. XXXIV/1893 o správném označování množství obsahu zboží v balících prodáváno.

(2) Vládní nařízení ze dne 29. srpna 1924, č. 193 Sb. z. a n. o okrskových pojmenováních francouzských produktů z vinné révy, vydané na základě zákona o označování původu zboží, zůstává v platnosti jakožto nařízení vydané na základě tohoto zákona (§§ 7 a 41) s tou změnou, že na místě trestních sazeb uvedených v § 6 cit. nařízení nastupují trestní sazby uvedené v § 45 tohoto zákona.

(3) Ustanovení § 114, odst. 3 lit. i) živnostenského řádu (zák. ze dne 5. února 1907, č. 26 ř. z.) a ustanovení § 160, odst. 3 lit. f) živnostenského zákona pro území Slovenska a Podkarpatské Rusi ze dne 10. října 1924,

č. 259 Sb. z. a n., zůstává v platnosti s tím, že členové společenstva jednavší proti usnesení, která se stala podle těchto ustanovení, budou trestáni pro přestupek § 131 živnostenského řádu (§ 226 živnostenského zákona), byla-li usnesení ta schválena živnostenským úřadem II. stolice a ve společenstvu řádně prohlášena.

(4) Rovněž zůstávají v platnosti pro Slovensko a Podkarpatskou Rus jako nařízení vydaná na základě tohoto zákona (§ 41) tato na základě zák. čl. XXXIV/1893 vydaná nařízení býv. ministerstva obchodu: nařízení č. 5902/25 z r. 1907 o prodeji uhlí v pytlech a nařízení ze dne 30. prosince 1908, č. 107232 o povinném označování množství obsahu při uzavřených lahvích, obsahujících víno, pivo a lihové nápoje, v obou případech s tou změnou, že pro tresty platí ustanovení § 45 tohoto zákona.

(5) Jinak zůstávají v platnosti předpisy všech jiných zákonů a nařízení, které přímo nebo nepřímo dotýkají se látky upravené tímto zákonem.

HLAVA V.

USTANOVENÍ ZÁVĚREČNÁ.

§ 54.

(1) Zákon tento nabude účinnosti šest měsíců po vyhlášení.

(2) Nárok na zdržení se a odstranění závadného stavu může podle tohoto zákona býti uplatněn i tehdy, když přes počátek účinnosti zákona trvá závadný stav způsobený jednáním zákonu se přičícím. Avšak i v tomto případě může nárok na náhradu škody podle tohoto zákona býti uplatněn jen ve přičině škody, která vznikla po té, kdy zákon nabyl účinnosti.

§ 55.

Ministrům průmyslu, obchodu a živností, zemědělství, spravedlnosti, financí, vnitra a sociální péče se ukládá, aby ve shodě se zúčastněnými ministry zákon tento provedli.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Peroutka v. r.,

též za ministra Dr. Engliše.

Dr. Mayr-Harting v. r. Dr. Šrámek v. r.

Dr. Hodža v. r.

za ministra Dr. Srdínko.

Černý v. r.